

Stogodišnji rat

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 16

Stogodišnji rat bio je najduži vojni sukob u istoriji i vođen je uz prekide i dugotrajna primirja od 1337 do 1453. godine.

Suštinski uzrok stogodišnjeg rata bila je želja engleskih kraljeva I visoke vlastele da učvrste i prošire svoje posede na teritoriji današnje Francuske. Vazalnim vezama i feudalnim pravima za englesku krunu bile su vezane mnoge oblasti, vojvodstva i gradovi na kontinentu a posebno u severnoj Francuskoj. Izvan ovih područja, engleski i francuski kralj sukobljavali su se i oko prava nad Škotskom kao i oko monopola na trgovinu sa bogatom pokrajinom Flandrijom koja je približno obuhvatala teritoriju danasnje Belgije. U Škotskoj, koju je Engleska smatrala svojim prirodnim posedom, izbijale su česte pobune protiv engleskih kraljeva koje su nalazile podršku u Francuskoj. Pobjeda nad ovom silom, smatrali su u Londonu, ostavila bi buntovnu Škotsku samu na milost i nemilost Englezima.

- Ekonomsko – socijalno stanje zaraćenih strana -

Da bi se pravilno shvatio početak i tok stogodišnjeg rata neophodno je razmotriti raspoložive resurse, kao i prednosti i mane oba suparnika. Francuski aduti vidljivi su već na prvi pogled: Francuska je bogatija, sa više stanovnika i većom teritorijom. Njena feudalna vojska smatra se jednom od najboljih u Evropi, i možda najvažnije, rat se vodio isključivo na njenoj teritoriji, gde je stanovništvo uglavnom prijateljski raspoloženo. Sa druge strane, Francuska nije država u onom smislu kakav poznajemo iz kasnijih vekova. Ona je podeljena na niz vojvodstava, kneževina i slobodnih gradova, kao i teritorija pod dominacijom ove ili one strane sile. Francuski kralj nije apsolutno suveren i njegova moć ne proteže se mnogo dalje od sopstvenog feudalnog poseda. Jedinstven poreski sistem nepoznat je pojam i stoga je vrlo teško prikupiti novac za opremanje brojnih stajaćih armija. Kralj je stoga prinuđen da vojsku sastavlja od kontingenata svojih vazala, a pokazuje se da takvoj vojsci nedostaje disciplina i da neke jedinice otkazuju poslušnost u zavisnosti od ratne situacije i/ili volje njihovih neposrednih komandanata. Glavnu snagu francuske vojske čine teško oklopljeni vitezovi na konjima koji u početku bitke jurišaju na protivnika, razbijaju njegov raspored i kasnije se bore u pojedinačnim okršajima. Drugi vidovi vojske, kao što su strelci ili klasična pešadija, iako prisutni, zanemareni su. Taktička šema je jednostavna i kruta (juriš + okršaj) bez senzibiliteta za datu situaciju na bojištu.

- Povod za početak rata -

Konkretan povod za početak rata vezuje se za zahtev Edvarda III da mu se prizna pravo na upražnjeni francuski presto. Naime, 1328. godine umro je francuski kralj Šarl IV (Charles) ne ostavivši naslednika. Edvard III, kralj Engleske, u tom trenutku nosio je i zvanja vojvode od Gijene, kao i grofa od Pontjea, obe ove prostrane teritorije bile su njegovi feudalni posedi, a nalazile su se na francuskom tlu. Majka Edvarda III bila je istovremeno i sestra umrlog Šarla IV, pa se zbog svih ovih razloga Edvard smatrao zakonitim naslednikom francuskog prestola. Međutim, i sa francuske strane postojalo je nekoliko pretendenaata, a najozbiljniji od njih bio grof Valoa koji je na kraju i dobio podršku francuske vlastele i krunisan za francuskog kralja pod imenom Filip VI. U početku je izgledalo da ce se Edvard III pomiriti sa ovom odlukom, ali je varnica iznenada zapaljena kada je novi francuski kralj odlučio da konfiskuje vojvodstvo Gijenu u maju 1337. godine. Edvard III je odmah obnovio svoje zahteve u vezi francuskog prestola i otpočeo pripreme za invaziju Francuske. Ta godina se i uzima kao zvanični početak stogodišnjeg rata iako odmah nije došlo do oružanih sukoba.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com